

горката сестрица Жозефина да си посрещне дълговетъ.

— Жалко но... не видишъ ли че никжде нѣма? — тъжно добави полицаятъ.

— Слушай братъ — започна съ ентусиазъмъ секретарьтъ — оня чортъ остави го по дяволитъ. Да спи тамъ въ приюта. Но ние ще трѣбва да обходимъ целия Рио де Жанейро, но да намѣримъ поне малко моралъ и да услужимъ на сестра Жозефина.

До вечерьта тичаха като луди. Най-виднитъ хора посетиха, но никжде неможаха да намѣрятъ. Върнаха се пребити отъ умора. За успокоение напсуваха дрипавия Моралъ и го лишиха отъ вечера.

На другия день полицаятъ рано пристигна запъхтянъ.

— Открихъ го! Открихъ го! — Извика той щомъ влѣзе при секретаря.

— ? ! ? ! . . .

— Братче мой, та той билъ цѣлъ разбойникъ. Ето вижъ! — И той подаде на секретаря единъ старъ тевтеръ. Чети тука!

„За смущаване на обществения редъ и за вмешателство въ интимнитъ работи на гражданството, разбойника Моралъ се откарва на заточение въ дивитъ усои на Амазонка“ — прочете секретарьтъ.

— Ахъ негодникъ! — разгневи се той. — И ние подслонъ сме му дали. Смъртъ за него!

— Где е той? Имамъ заповѣдъ да го арестувамъ.

Секретарьтъ това и чакаше. Блѣсна вра-